

proti državnim oblastim in delajo nemir po vseh rodbinah. Oni so krivi, da si dežela ne more pomagati do blagostanja, ker sumničijo vse, kar se vstanavlja v blagor ljudstva. Strastno so ugovarjali sociji, posebno ko njim je očital Milevski, da oni podkupavajo poljski narod tako, kakor ruski Muravič in nemški Bizmark. Izbornega govornika je poslušala vsa zbornica, kar se zgodi le redko kedar. Da je potem Daszynski srborito odgovarjal, da je grozil tako imenovanim poljskim žlahčičem, da jih bo njegova stranka zdrobila, če se nočejo sami udati, je samo ob sebi umevno. Popravljali so potem še mnogoteri posl. govorniki trditve svojih nasprotnikov.

Slednjič se je vršilo glasovanje po imenih. Seja je trajala od 11. ure do pol devetih zvečer in se končala s tem, da je glasovalo za zatožbo 96, proti zatožbi 189 poslancev. Italijani in ustavovorni veleposestniki so pred glasovanjem zbežali iz zbornice; ostale levičarske stranke so glasovale za zatožbo ministerstva. S tem je bila končana ta zatožba proti ministerstvu; toda sedaj se bodo vršile še druge. Prvi pride na zatožno klop pravosodni minister dr. Ruber, ker je prepoval pravosodnim uradnikom, naj se ne mešajo v politične agitacije, ker s tem zgubijo zaupanje pri prebivalstvu. S takimi tožbami tratijo levičarji zlati čas, namesto da bi se lotili resnega dela.

Proti Čehom.

Česki poslanci so predložili, kakor se čuje, vladi 26 želj, ako hoče, da jo podpirajo pri pogodbi z Ogrji. Nekaj izmed teh trjatev je znanih: zahtevajo česko tehniko in česko vseučilišče na Moravskem. To pa grozno vznemirja graškega dr. Hohenburgerja in druge njegove štajerske tovariše. Zato so vložili v seji 24. novembra interpelacijo do vlade, ali njim hoče ona razodeti želje českega naroda, ker njim tega Čehi sami nočejo povedati. Govori se, da se bo ravno zavoljo tega zdaj vnel v zbornici nov divji boj proti vladi, ki bo podoben onemu pretečenega leta. Nemški levičarji ne privoščijo Slovonom nijedne pravice.

Nova burka Schönererja.

Ob koncu seje v četrtek 24. novembra naznani predsednik, da bo drugi dan ob 11. uri slavnostna seja samo v ta namen, da se izrazijo v proslavo 50letnega vladanja Njegovega Veličanstva presvitlega cesarja čutila spoštovanja, zvestobe in ljubezni. Poslancem se je že poprej pismenim potom naznanilo, naj pridejo k tej seji v črni obleki s črnim zavrtnikom. Ko je predsednik to izgovoril, zahteva k dnevnemu redu prihodnje seje besedo prusak Schönerer. V imenu svojih somišljenikov izjavlja, da njih ne bo k tej seji, ker oni ne marajo izraževati znamenja vdanosti proti cesarju, dokler se ne odpravijo jezikovne naredbe. (Boljše bi bilo, če bi bil ta vitez kar odkritosrčno povedal: Mi spoznamo za cesarja pruskega kralja). Ker bo pa prihodnjo soboto obletnica, kar so prišli policaji v zbornico ter njega in še več drugih poslancev odvedli se silo iz zbornice, naj se v spomin te obletnice vrši tudi seja v soboto s sledečim dnevnim redom: »Schönerer predlaga, da se ima v zbornici napraviti spominska plošča, na kateri se naj zapiše, da so vdrli pod predsedniki Abrahamovičem, Kramarjem in Fuchsom v zbornico policaji in iztirali iz nje več poslancev.

Predsednik izjavlja, da v soboto ne bo seje in da tega predloga ne bo djal na dnevni red. Wolf in tovariši so kričali, da se mora spolniti njihova volja. Toda nihče se ni zmenil za te rogovileže in seja se je sklenila.

V proslavo cesarja!

V nenavadno obilnem številu so se zbrali poslanci v petek 25. novembra ob 11. uri predpoldne k slavnostni seji. Le klopi Schönererjancev in one socijalnih demokratov so bile prazne. Schönererjanci spoznavajo nemškega cesarja za svojega vladarja —

socijalni demokrati so pa brezdomovinci. Predsednik dr. Fuchs je govoril krasne besede v proslavo Njegovemu Veličanstvu, vsa zbornica mu je glasno pritrdjevala ter klicala slava, slava, slava presvitlemu cesarju! Navzoči so bili vsi ministri. Predsedništvo se je pooblastilo, naj primernim potom izrazi v imenu poslanske zbornice presvitlemu cesarju čutila zvestobe in vdanosti. Seja je trajala komaj četrt ure. Prihodnjo sejo bo predsednik poslancem naznanil pismenim potom.

Uro pozneje se je enaka slavnost vršila v gospodski zbornici. Došlo je nekaj nad 100 udov, med njimi smo zapazili 5 nadškofov in škofov; tudi mil. knez in škof lavantinski so bili navzoči. Predsednik knez Windschgrätz je enako dr. Fuchsu proslavljal presvitlega cesarja, omenjal tudi žalostne dogodke, katere je preživel cesar v tem polstoletju ter mu voščil še mnogo let, veselih in srečnih. Vsa zbornica je odobrvala ta govor ter pooblastila predsedništvo, naj v imenu zbornice izrazi Njegovemu Veličanstvu čutila spoštovanja in ljubezni. Tudi tukaj je trajala seja komaj četrt ure.

Dunaj, 29. novembra.

Grajalni odsek.

V dveh sejah zaporedoma je trdil posl. dr. Pferše, da so Mladočehi zakrivali one nemire, ki so se lani vršili v Pragi. Trdil je celo, da so Mladočehi plačali ljudi, ki so pobijali okna po praških hišah. Temu so vedno ugovarjali Mladočehi in strastno napadali dr. Pferšeta, ki je lani celó z nožem v zbornici sekal okrog sebe. Začetkoma današnje seje je dr. Pferše zopet ponavljal svoje trditve. Mladočeh dr. Herold ga je nato imenoval nesramnega lažnjivca. Po opravljenem redu sme poslanec, če je bil razžaljen, zahtevati, da se izvoli iz vsacega izmed 9 oddelkov zbornice po jeden odbornik v tako imenovani grajalni odsek. Ta odsek ima v 24 urah poročati zbornici, je li bil dotični poslanec razžaljen ali ne. Toda ne samo dr. Pferše, tudi dr. Herold je zahteval grajo proti dr. Pferšetu, ki je Čehi tako nesramno napadel. Ta predlog se je sprejel, predsednik naznani, da se naj oddelki zbornice snidejo precej po današnji seji in naj se izvoli grajalni odsek.

Izganjanje avstrijskih Slovanov iz Nemčije.

Nato je grof Thun odgovarjal na neko interpelacijo, katero je stavilo več slovanskih strank državnega zbora v zadevi pruske vlade. Le ta je izgnala iz svoje dežele mnogo čeških in poljskih prebivalcev, češ, da so nevarni za nemško državo. Grof Thun je obljubil, da se bo v vsakem slučaju, ako bi se kateremu Avstrijcu utegnila zgoditi krivica, po ministerstvu zunanjih zadev pritožil v Berlinu. Ne bo pomagalo nič.

Pogodba z Japonsko.

Tri ure je trajala obravnava zastran pogodbe z Japonsko. Razun zagrizenega posl. dr. Mayrederja so pogodbo zagovarjali vsi govorniki od desne in leve, ki se je slednjič tudi sprejela. Na galeriji sta poslušala tudi dva Japonca.

Predlog dr. Ferjančiča.

Podpredsednik dr. Ferjančič je predlagal, naj se obhaja prihodnja seja državnega zbora še le 5. decembra, da morejo med tem razni izvoljeni odseki izvršiti svoje delo. Ker bi pa po opravljenem redu moral zgoraj imenovani grajalni odsek v 24 urah že poročati zbornici o graji dr. Pferšeta in dr. Herolda, so se predlogu predsednikovemu strastno upirali vsi levičarji. Naenkrat jim je prišlo na misel, da je treba rešiti silno nujne postavne načrte, na pr. popravo Dunave, ki bo stala nad 20 milijonov gld., zboljšanje plač za državne služabnike itd. Ti ljudje, ki vedno ropočejo, in z dolgimi govori zavlačujejo vsako razpravo, pravijo, da je treba delati. Slednjič se je glasovalo o predlogu poslanca

Prohazke. Nemška katoliška ljudska stranka se je umaknila glasovanju v strahu pred nemškimi liberalci; a glasovanja so se zdržali tudi večinoma vsi Italijani in nemški veleposestniki. Predsednikov predlog, da se naj prihodnja seja obhaja 5. decembra je bil sprejet z 139 glasovi proti 114 glasovom. Levičarji se pa še niso udali. Njihov kolovalja je zahteval, da se naj 30. novembra obhaja seja samo le v ta namen, da se obravnava o poročilu grajalnega odseka v zadevi dr. Pferšeta in dr. Herolda. Ko je pa predsednik gluh proti temu predlogu in sklene sejo, so ga grozovito zmerjali liberalci. Po sklepu zbornice se je imela vršiti v 9 sobanah volitev 9 odbornikov grajalnega odseka. Tu pa se je pokazalo, da levičarjem nikakor ni za resno delo. Po nekaterih sobanah se ni snidlo toliko poslancev, da bi bili sklepčni in mogli izvršiti omenjeno volitev; kajpada je manjkalo tudi mnogo udov od desnice.

Dopisi.

Iz Kozjega. (Poldnevni pouk.)

Spomladi se je poslalo poslancu Žičkarju več prošenj iz kozjanskega šolskega okrožja za poldnevni pouk v ljudski šoli v Kozjem. Prošila je občina Veternik, občina Zdole, krajni šolski svet ter skoro vsi stariši kozjanske župnije. Poldnevni pouk je pri nas neobhodno potreben. Njega potrebo svedoči najslabejši obisk tuk. šole, oddaljenost, revščina. Iz občine Veternih ni skozi celo leto nijednega otroka popoldne v šoli zaradi daljave, slabega in nevarnega pota, revščine itd. Zato pa morajo njih stariši tolikrat trpeti kazni! S tem raste le nejevoljnost in mrznja proti šoli in učiteljstvu. Še mnogo drugih vzrokov bi lahko navedli, ki jasno zahtevajo poldnevni pouk. Prošnje je utemeljeval naš poslanec v deželnem zboru. Izročile so se potem dež. šolskemu svetu. Le-ta je povprašal krajni šolski svet o šolskih razmerah, in slednjič bi imel odločiti okrajni šolski svet. Ta se snide enkrat po leti, a namesto 9 pride le 5 udov. Drugi so sedeli doma. Dva gospoda sta bila za poldnevni pouk, proti pa so bili glavar, nadzornik in domači učitelj. Stvar je bila končana, celodnevni pouk bo se tiral naprej! Vprašamo izostale ude: Zakaj se pa daste voliti, če svojih dolžnosti ne izpolnjujete? Vprašamo one tri proti poldnevnomu pouku glasujoče ude: Kaj so Vam storili naši stariši? Vsi stariši, ki imajo šolo obiskujoče otroke, zahtevajo poldnevni pouk, trije glasovi pa njih opravičene zahteve v trenutku ovržejo.

Gradec. (Nespametn strah.)

Dovolite g. urednik, da cenjeni čitatelji »Slov. Gosp.« izvedo, kak strah navdaja sedaj nemške Gradčane zaradi odločnega postopanja Slovencev in pa, ker se je ugodilo zahtevam Slovencev pri graškem nadsodišču. Ko sem v petek bral »Slov. Gosp.«, pristopi k meni nek nemški Mihelj ter me trepetajočega srca vpraša, kedaj da že Slovenci Gradec napadejo (!). Da te vse šembraj, sem si mislil; to je pa zopet nekaj novega. Vprašam ga torej, kaj vendar s tem misli. Na to mi jame dokaj obširno pripovedovati, da je nek mestjan navduševal njega in njegove inteligentne tovariše, da naj takoj z vsemi štiremi začnejo delati proti Slovincem, sicer bode prepozno. Slovenci da so neki že na potu proti nemškemu (?) Gradcu in če sem pridejo, bode po Nemcih. Oh gorje! Jaz sem ga seveda potolažil, da bodo oni hudi Slovenci imeli še vendar toliko usmiljenja ter mu dovolili, da se še prej spravi z Bogom. Sedaj še le se je ubogemu Mihelju srce umirilo. Voditelji nemško-nacionalne garde pač umejo duhove vznemirjati!

Iz Rajhenburga. Cesarjev dan smem po vsej pravici imenovati 20. november. Ta dan se je odkril cesarjev spomenik na najlepšem prostoru starodavnega trga Rajhenburga. Kar je v človeških močeh, storil je slavnostni

odbor, da ta dan dostojno obhaja. Po trgu so vihrale cesarske in narodne zastave. In kako krasno je bilo nebo! Kakor bi se ljubi Bog z nami veselil, oziralo se je ljubko solnce doli v ravan. Trume, na tisoče broječe, pomikale so se od spomenika proti kolodvoru, da pozdravijo tamkaj doslega zastopnika vlade ter druge drage goste. Natančno po vsoporedu sli so odlični gostje ob desetih iz hiše g. župana v cerkev; bili so vitez Vistarini, vodja okr. glavarstva, okr. sodnik Siter, nadgeometer Kessler; nadzornik šolski in davkarski, načelnik okr. zastopa, o. opat i dr. V jedrnatih besedah opisal nam je cerkveni govornik življenje našega presvitlega cesarja. Po sv. maši smo šli na slavnostni prostor, kjer je po odkritju spomenika g. Benjamin Kunej tako navdušeno, tako ljubezljivo ter ginljivo opisal našega milega cesarja, da se je premnogim utrnila solza iz očesa. Zares vrhunec vse slavnosti je bil ta govor. Ko je g. župan Unschuld za tem vzel spomenik v varstvo občine, zapel je vrli pevski zbor cesarsko pesem in »Lepa naša domovina.« Razna društva so poklonila krasne vence, ki so se položili okoli spomenika.

Pri banketu so se vršile običajne napitnice. Vladni zastopnik častital je občini, katera je edina na Spodnjem Štajerskem, ki je letošnje jubilejno leto s tako veličastnim cesarskim spomenikom slavila. Pri oficijelnih nagovorih, ki so se v lepem vsoporedu vršili, se je nam zdelo, da so nekateri morda brez sile govorili nemški, akoravno jim slovenska beseda lepše teče. Sicer pa bode ta dan ostal nepozabljen vsem, ki so ga doživeli. In kedo nam ga je pripravil? Vrli g. župan Unschuld ter g. Kunej. Ona dva sprožila sta to misel, in g. župan se ni bal trkati pri blagih občanah ter daljnih znancih tako dolgo, da je bil spomenik zagotovljen. Čast mu!

Spomenik z doprsno, bronasto podobo cesarjevo, stoji na krasnem mramornatem podstavku. Napis »viribus unitis« priča naj še poznim rodovom, da je bival nekdaj v divnem trgu rajhenburškem slovenski rod jeklenega značaja, veren Bogu in cesarju.

Iz St. Jurija ob Taboru. (Bolezen, smrt). Naš pesnik Simon Gregorčič začenja neko pesen takó-le:

„Oj teška pot, oj tožna pot,
Ko od sreč sreč se loči!“

Jednako je marsikdo vzdihnil preteklo nedeljo tudi tu v St. Juriji, ko smo pokopali dvajsetletno, zelo pridno deklico Apolonijo, hčerko c. kr. poštarja in veleposestnika Val. Južna. Imamo namreč tukaj že dlje časa hudo vročinsko bolezen, katera je pobrala že več fantov in deklic v najlepših letih. Zlasti hudó pa je obiskala Južno družino, kjer je najprej zbolelo več poslov, a potem se je lotila i domačih ter je položila hčerko Apolonijo v cvetji mladostnih let na mrtvaški oder. Bila je desna roka svojih starišev, bila je povsem vzor krščanske deklice. Kakó je bila povsodi priljubljena, kazal je tudi v nedeljo lep spreved, katerega so se ljudje v kljub neugodnemu vremenu vdeležili v prav velikem številu. Domači pevci so ji zapeli v slovó domá pred hišo in na pokopališči po jedno lepo žalostinko. Da, Apolonija, tvoji stariši in drugi žalujemo po tebi, ker si nas zapustila! A kaj? Proč solzé! Po tebi se ni treba nikomur žalostiti, saj:

„Na srečni poti ti si zdaj,
Na poti v grob, na poti v raj.
In mir sladák te čaka v jami,
Neskončna sreča nad zvezdami!“

Razne stvari.

Domače.

(Naš cesar) obhaja jutrajšnji dan petdesetletnico svojega slavnega vladanja. Čeprav je nepričakovana smrt cesarice Elizabete močno ogrenila splošno veselje av-

strijskih narodov povodom petdesetletnice priljubljenega cesarja, vendar popolnoma tega veselja ni mogla zadušiti. Vseposvoda se delajo priprave, da se jutrajšnji dan slavi ne hrupno in šumno, a vendar dostojno in sijajno. Naše mesto bo danes zvečer, kakor čujemo, razsvetljeno in hiše bodo okrašene z zastavami. Zjutraj se bo v vseh cerkvah obhajala služba božja slovesnim načinom. Mil. knez in škof bodo v stolnici pri slovesni službi božji blagoslovili jubilejno zastavo naših gimnazijcev. In kakor v Mariboru, tako bo po vsem slovenskem Štajerskem jutrajšnji dan veselja in navdušenja dan. Slovenski narod se bo z iskreno prošnjo obračal do nebes: Bog živi še dolgo let našega cesarja Franca Jožefa I.

(V spomin cesarice Elizabete) se bosta blagoslovili 8. decembra na stranskem oltarju frančiškanske cerkve v Brežicah dve novi sohi sv. Elizabete in sv. Ludovika.

(Petdesetletnico) redovnih obljub je obhajala prejšnji torek usmiljenka sestra Valburga, prednica v Brežicah. Deželni odbor ji je v pohvalnem pismu častital.

(Slovinci Kozjega in kozjanskega okraja) naznanjajo vsem vnanjim Slovincem, ki pridejo po svojih opravkih v Kozje, naj krenejo v odločno narodno gostilno g. Fr. Gučeka. Tu so se doslej vršili vsi narodni shodi, veselice, tu imajo kozjanski Slovenci svoje slovenske večere, zlasti po sredah; vrh tega je g. Guček dober katoličan in zvest Slovenec, namestnik načelnika okr. zastopa, odbornik kat. polit. društva, odbornik bralnega društva itd. Mi se le čudimo, da tako odlični Slovenci, kakor so n. pr. celjski odvetniki, še nikdar niso spregli pri g. Gučku! Bodimo dosledni in odločni do skrajne meje.

(Gospod Zoff) je odstavil sedaj slovenskega župana občine Sv. Primož nad Muto tudi od županstva. Pravega vzroka še ne vemo. Kadar bomo popolnoma poučeni o celi zadevi, bomo že obširneje poročali.

(Smrt slovenskega jezika...) Pišejo nam: Žalostnim srcem Vam naznanjamo, tužno vest, da se je pri Sv. Primožu na Pohorju slovenski jezik pod županom Frančiškom Kasperjem v posilnemstvu nesrečno utopil. Omenjeni župan je namreč poslal okrajnemu zastopu v Slovegradcu naslednji, nemško pisani dopis: »St. 396. Slavni okrajni odbor v Slov. Gradcu! Prijazno prosimo, da nam blagovolite objavljati navodila v nemškem jeziku«. Okrajni odbor slovegradiški uraduje samo slovenski, a pri Sv. Primožu ne znajo več slovenski.... Čujte, pri Sv. Primožu na Pohorju ne znajo več slovenski! St. Primožani, ne dajte se smešiti pred svetom in izvolite si prihodnjekrat Slovence za župana.

(Nova knjiga.) V tiskarni Dragotina Hribarja v Celju je izšla krasna knjiga »Pevčice milemu narodu«. Zložil Ant. Hribar. Elegantly vezana knjiga stane gl. 1.50, po pošti 10 kr. več.

(Zavedne občine.) Prošnje za slov. vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani, za dvojezični poštni pečat in napis, za dvojezični napis na kolodvoru v Moškanjcih kakor tudi za to, da se kličejo imena postaj na progi Pragersko-Središče tudi v slovenskem jeziku, so poslale občine: Formin, Gajeveci, Malaves, Moškanjci, Mezgovci, Muretinci, Samošek, Sv. Marjeta niže Ptuja. — Žetalski župniji pripadajoče občine Kočice, Nadole in Čermožiše so v seji z dne 27. nov. t. l. soglasno sklenile peticije za slov. vseučilišče in nadsodišče v Ljubljani. Dotične prošnje so se odposlale drž. poslancu Žičkarju na Dunaj v nadaljno uporabo. Da občinski zastop Dobrina ni hotel sličnih prošnji skleniti, da se je protivil, o tem bomo še govorili.

(Kmetje in šola.) Kmetje Dolenje Avstrijske so deželnemu zboru predložili peticijo v zadevi šole, v kateri so izražene naslednje zahteve: 1. Namesto osemletne šolske dolžnosti s poletnimi oprostitvami

v dveh zadnjih šolskih letih naj se uvede popolna sedemletna šolska dolžnost. 2. V onih šolah, kjer ima večina učencev daljno pot, naj se uvede podaljšani poldnevni poduk. 3. Šolsko leto naj se prične spomladi. 4. Za vse šolarje naj se uvede skupni šolski sklep. 5. Na vseh šolah naj se uvedejo jednake učne knjige. 6. Učiteljem naj se podeli pravica kaznovanja. 7. Prosi se za ustanovitev kmetijskih izobraževalnih šol. Končno se naglašja, da ta prizadevanja niso namerjena proti šoli ali učiteljem, ampak v korist kmetovalstva.

(Iz Konjice) nam pišejo: Pri nas se posilnemstvo z nečuvno oholostjo širi in šopiri, kar nas nehoté spominja na basen o jezu in lisici. Naša požarna bramba nosi kape pristno pruskega kroja in tukajšnjemu občinskemu slugi ali beriču ali, ako hočete, redarju, posadili so v najnovejšem času na glavo kapo, podobno krapcu črno-rudečezlate barve, kar je bojda znak prave frankfurtarsko-nemške kape. Pravijo, da ima največ zaslug za ta prusaški napredek tukajšnji zdravnik, ki živi večinoma od Slovencev. Čuditi se moramo res potrpežljivosti ogromne večine slovenskega prebivalstva nasproti taki nezaslišani predrznosti.

(Občina sv. Jurij ob Taboru in kat. polit. društvo za vranski okraj) sta že pred davnim poslala gg. državnim poslancem prošnji za nadsodišče in vseučilišče v Ljubljani; odbor kat. polit. društva tem potom pozivlja in prosi vse občine celega okraja, da istotakó naredé omenjeni prošnji ter naj jih pošljejo ali tajniku g. Francu Prislanu v Braslovčah ali predsedniku Kokelju v St. Jurij, ki jih bo potem poslal gg. državnim poslancem. Prošnji se morata nasloviti na državni zbor, kakor je poročal zadnji »Gospodar«.

(Prostovoljno gasilno društvo pri Sv. Juriji ob Taboru) si je omislilo krasno, po najnovejšem sistemu narejeno brizgalnico.

(V Žalcu) so komaj začeli nabirati za novo cerkev, a so že nabrali več tisoč. Takó je prav! Le naprej!

(Sv. misijon) se bo obhajal od 4. do 11. grudna pri Sv. Petru pri Mariboru. Vodila ga bodeta vlč. gg. Doljak in Verhovec iz družbe Jezusove.

(Spomini na petdesetni jubilej vladanja) našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I. se prodajajo v tiskarni sv. Cirila. Na eni strani je podoba cesarjeva s primernim napisom, na drugi strani pa molitev za cesarja-jubilanta. (Potrjeno od lavantinskega knezoškof. ordinarijata.) Podobice so zelo po ceni in sicer velja 100 podobice 60 kr.; po pošti 10 kr. več. Ti spominki so jako primerni za razdelitev med šolarje.

(Udanostna izjava in zavednost.) Odbor občine Gotovlje je v zadnji seji jednoglasno sklenil ob priliki jubileja 50letnice vladanja Nj. Velič. poslati na najvišje mesto udanostno izjavo. Prošnje za vseučilišče, nadsodišče v Ljubljani in ravnopravnost slovensčine pri vseh železnicah na Spodnje-Štajerskem so se odposlale državnemu poslancu vitezu Berkusu.

(Zloraba šolarjev.) Od Kapele pri Radgoni izvemo: Dne 18. novembra je imel pri Kapeli g. Hildebrand lov. Kapelski učenci so mu sli gonit. V enem razredu je bilo samo sedem (dečkov) šolarjav, in vsi, ki so manjkali, so trdili, da so bili gonjači. Gosp. nadučitelj Kvas, rodóm Slovenec, a po mišljenju Nemec, pravi: »se ne da nič napraviti!« Oho?! Zakaj pa gosp. nadučitelj noče rabiti ukaza, ki naravnost prepoveduje šolarjem hoditi na lov kot gonjačem? Če ne bo g. nadučitelj storil tukaj svoje dolžnosti nasproti Hildebrandu, pa jo bodo storili drugi nasproti Hildebrandu in Kvasu. Tema dvema ne bo težko najti gospoda.

(Iz Celja.) Volitve v okrajno bolniško blagajno izpadle so za nas Slovence neugodno. Seveda je k temu pripomoglo le nepostavno